

opmærksom paa, at disse Ord: „til Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser“ kan meget let blive Genstand for en Fortolkning. Det er ikke saa lige en Sag at afgøre, hvad der netop er en Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser. Thi en Sparekasse kan jo meget vel i Aarets Løb blive tvunget til at optage et midlertidigt Laan, selv om dette midlertidige Laan ikke er til Opfyldelse af Kassens egne Forpligtelser. Det siger sig selv, at noget saadant maa en Sparekasse have Lov til. Men baade af den ene og den anden Grund vil jeg, som sagt, paa dette Mindretals Vegne anbefale, at de nævnte Ord udgaar. Jeg ved meget vel, som den ærede Ordfører sagde, at Bank- og Sparekassekommissionen havde netop denne Ordlyd, men der er ogsaa senere ændret ved Forslagene, og navnlig havde Bank- og Sparekassekommissionen et andet Forslag, som jeg dog ikke skal komme ind paa, som vejede op mod adskilligt, ogsaa mod den Ordlyd, som findes i § 10. Det er, som jeg sagde, ikke Meningen, at Sparekasserne skal drive Udlaansvirksomhed med fremmede Midler, men det anser vi for forhindret, naar Ordet „midlertidige“ bliver opretholdt, og derfor vil jeg anbefale, at man stemmer for Mindretallets Ændringsforslag Nr. 10 til Sparekasselovforslaget.

Birch: Som ærede Medlemmer vil have bemærket, er der fra Forretningsverdenen allerede rettet en Del Kritik mod nogle af de Ændringsforslag, som nu ligger paa det høje Ting's Bord. Jeg vil derfor gerne som et af de faa Medlemmer i denne Sal, der er udgaaet fra Forretningsverdenen, udtale, hvad der har givet mig Anledning til med Hensyn til en Del af Ændringsforslagene at gaa med eller imod disse. Jeg har tidligere haft Lejlighed til i denne Sal at fremhæve, at jeg personlig hverken er knyttet til Banker eller Sparekasser og derfor aldeles neutralt har bestræbt mig for at se ganske objektivt paa de enkelte Forslag, se paa, hvad der baa- der Samfundet bedst, og jeg vil, naar jeg nu skal udtale mig om de enkelte Ændringsforslag, bede ærede Medlemmer forsøge at se paa Sagen ud fra de samme Synspunkter, som jeg har anlagt.

Jeg skal først vende mig til Sparekasselovforslaget og tage enkelte af Ændringsforslagene frem, og jeg vender mig da først til Ændringsforslaget under Nr. 1, som drejer sig om Retten for Sparekasser til at diskontere Veksler. Der er fra Sparekassernes Side fremsat Ænske om at faa

denne Bemyndigelse; man har fremhævet, at en Del, om ikke mange, af Sparekasserne allerede nu diskonterer Veksler. Den Betragtning, som i denne Sag har været afgørende for mig, er, at Staten ikke har Ret til at blande sig i dette Forhold, medmindre det sker til Betryggelse for Sparerne. Men den Betryggelse, det her drejer sig om, skal søges paa et helt andet Sted, nemlig i Sparekasselovens § 7, 4de Stykke, hvor der er Tale om, hvor stor en Del af Indlaansmidlerne der maa anvendes til Laan mod Selvskyldnerkaution. Der er her truffet en Bestemmelse, som begrænser Omfanget af de Penge, der kan laanes ud mod Selvskyldnerkaution, og under dette bør efter min Mening Vekselsomsætningen eller Vekseldiskonteringen komme ind. Jeg ser ikke, at Staten har nogen som helst Grund eller Ret til ikke at lade de enkelte Institutioner selv bestemme, hvilke Laanedokumenter de vil anvende: en Obligation eller en Veksel, og dette saa meget mindre som det er ganske uomtvisteligt, at en Veksel er et fuldt ud lige saa godt Laanedokument som en Obligation med Selvskyldnerkaution, naar Navnene for øvrigt er de samme. Jeg vil gerne i denne Forbindelse henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke, hvis Ændringsforslaget skulde blive vedtaget, vilde være ønskeligt inden tredie Behandling at foretage en Omredigering af den paagældende Paragraf, altsaa § 1, Litra b.

Jeg vender mig dernæst til Ændringsforslaget under Nr. 2, som drejer sig om, hvorvidt Sparekasserne maa yde deres Garanter og Aktionærer indtil 1 pCt. over Aarets højeste Indlaansrente. Her er min Betragtning den, at Samfundet er interesseret i, at der virkelig er Folk, som vil paatage sig det Arbejde og den Risiko, der er forbundet med Oprettelsen af Sparekasser, naar disse tiltrænges, og disse Garanter skal gerne være Personer, som baade har nogen finansiel Indsigt og betyder noget som Værdi, hvis deres Garanti skulde blive effektiv. Man maa huske paa, at disse Folk i de fleste Tilfælde ad anden Vej, f. Eks. ved Køb af Værdipapirer, vilde kunne sikre sig en betydelig højere Rente end den højeste Indlaansrente, en Sparekasse kan betale. Det forekommer derfor mig at være ganske beskedt, naar man fra Sparekassernes Side har ønsket Ret til at give disse Garanter indtil 1 pCt. over den højeste Indlaansrente for den indbetalte Kapital.

Jeg kommer dernæst til Ændringsfor-